

N. C. Jensen: Det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen) udtalte en Beklagelse over, at jeg havde nævnt hans Udtalelser i Aftes. Jeg kan ikke beklage, at jeg gjorde dette, thi jeg henholdt mig loyalt til det ærede Medlems Motivering for det Standpunkt, som det ærede Medlem sammen med det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) og det ærede Medlem fra Kallerup (P. E. Hansen) indtog overfor de Dagsordener, der er foreslaaede, idet de gav Venstres Dagsorden deres fulde Tilslutning som den, de ansaa for den bedste og rigtigste, men af politiske Grunde foretrak et stemme for de Radikales Dagsorden. Det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister — jeg takker ham derfor — i Dag udtalte, at han ansaa mine Udtalelser i Aftes for at være ganske saglige, hvad de ogsaa var. Det er altsaa ikke mig, der har villet kaste nogen som helst Politik ind i Sagen. Hvad der er af Politik, maa staa for det ærede Medlem for Sønder Vinges egen Regning; det ligger i hans egne Udtalelser.

Ordføreren for Forespørgerne (P. Th. Nielsen): Efter at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) har udtalt sig, vil jeg kunne nøjes med en meget kort Bemærkning, idet jeg i et og alt kan slutte mig til, hvad han sagde, og jeg takker det ærede Medlem meget, fordi han tog Ordet og udtalte sig netop, som han gjorde.

Jeg vil kun sige til den højtærede Indenrigsminister, at naar han paa ny beskylder mig for, at jeg var imod at indføre fremmed Korn her til Landet, er den Beskyldning saa horribel, at det forbavser mig, at han gentagende vil komme frem med den. Jeg tror ogsaa, det i Virkeligheden kun er Udslag af den overnervøse Tilstand, den højtærede Minister aabenbart befinder sig i. Den højtærede Indenrigsminister spurgte mig, hvorfor jeg ikke, den Gang vi havde Fodringsforbudet til Behandling, foreslog, at vi skulde indføre fremmed Korn til Landet. Det var ganske overflødig, fordi den Import var i Gang, og der netop den Gang af de private blev indført en Mængde fremmed Korn. Men det var en Import, som den højtærede Minister slog dem ud af Haanden ved at komme med sin Maksimalpris. Det er det, vi har bebrejdet den højtærede Indenrigsminister mere end noget andet, at Importen af Brødkorn her til Landet er standset, og det skal nok vise sig, at det

i sine Virkninger vil blive skæbnsvangert. Nu erkender den højtærede Minister, at han godt kan se, at den Foranstaltning, han har foretaget med en Maksimalpris, virker uretfærdigt overfor nogle Landmænd. Men hvordan han vil drage Grænsen mellem dem, den virker uretfærdigt for, og dem, den ikke virker uretfærdigt for, det forstaar jeg ikke. Jeg ser saadan paa det, at den virker uretfærdigt overfor alle, og jeg mener, Loven skal være lige for alle. Hvis den højtærede Indenrigsminister vil øve Retfærdighed i det Forhold, skal han ophæve Maksimalprisen og ikke forsøge paa det Lapperi, han har stillet i Udsigt at ville foretage.

Borgbjerg: Der er sikkert ingen, der miskender den ærlige Villie, som gik igennem det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) Tale, til under den kritiske Situation at bevare Enigheden i dette Ting. Men det forekommer mig alligevel, at det ærede Medlem trods alle sine fine Nuanceringer til syvende og sidst kom til, vel mod sin Villie, at sætte Enigheden i sit eget Parti over den Enighed i dette Ting, som det ganske sikkert under den nuværende Situation vilde være i høj Grad heldigt at opnaa. Det ærede Medlem udviklede, at en Regering ikke burde gøre en saadan Dagsordens Vedtagelse til et Kabinetsspørgsmaal, fordi det var et sagligt Anliggende. Men jeg kommer til at tænke paa, hvordan det vilde stille sig i Frankrig eller i England eller et hvilket som helst andet parlamentarisk Land. Det ærede Medlem vil ikke kunne nægte, naar han rigtig gennemtænker Sagen, at hvis der i et saadant Parlament blev foreslaaet en Dagsorden, der krævede en bestemt Forholdsregel af Regeringen — i dette Tilfælde, at den straks skulde ophæve Maksimalprisen —, men Regeringen svarede, at det kunde den af saglige Grunde ikke, og vedkommende Forslagsstillere fastholdt deres Dagsorden, saa er og bliver det et politisk Skridt, og det vilde i det franske eller engelske Parlament og overalt blive opfattet som saadant, det kan ikke være andet. Men hvis det ærede Medlem, hvad jeg, som sagt, ikke et Øjeblik tvivler om, nærer en oprigtig Villie til at opnaa Enighed, hvilket vilde have meget stor Betydning i vort Forhold til Udlandet, vilde Vejen være let. Det vilde være den, at det ærede Medlem bevægede den ærede Ordfører for Forespørgerne til at stryge det Punkt, der er og maa blive det afgjort politiske, nemlig at opfordre Rege-